

Anine drobtinice

Bilten Ustanove Anin sklad

2022

Anine drobtinice **bilten Ustanove Anin sklad**

Urednik: Alen Salihović

Odgovorna urednica: s. Hermina Nemšak

Lektoriranje: Jerneja Kovšca

*Foto: Alen Salihović, Romarski urad Brezje,
Marjeta Debevec, Marjeta Žebovec in
arhiv Ustanove Anin sklad*

Izdaja: Ustanova Anin sklad

Priprava za tisk in založnik: Salve d.o.o. Ljubljana

Glasilo je namenjeno interni uporabi.

Naklada: 1.500 izvodov

Uredništvo

Ustanova Anin Sklad

Poljanska 6, P.P. 2031, 1000 Ljubljana

telefon: 0590 355 30

mobilni telefon: 040 770 222

e-naslov: anin.sklad@rkc.si in

internetni naslov: www.anin-sklad.si

FB naslov: www.facebook.com/ustanova.anin.sklad

Rad bi pomagal

IBAN: SI 56 0430 2000 3334 262

Koda namena: CHAR

Namen: Pomoč družinam z več otroki

BIC banke prejemalec: KMBASI2X

Referenca: SI00 datum

Ime in naslov: Ustanova Anin sklad,
Poljanska 6, Ljubljana

Vsebina

- 3** Uvodnik
- 5** Ustanova Anin sklad v številkah
- 8** Nisva načrtovala tako številne družine. Želiva pa slediti Božjemu glasu!
- 12** Poromali smo k Mariji Pomagaj na Brezje
- 18** Zakaj moramo v družini gojiti duhovnost?
- 21** Izkušnja srečnega otroštva pri odraščanju v veliki družini je pripomogla, da odločitev za več otrok ni bila težka
- 24** Kakšni so nauki koronavirusa za družino
- 26** Ali si družina lahko kdaj odpočije?
- 28** Kako odmevajo duhovni oddihi v Kančevcih in v Veržehu
- 39** Tovariši na poti
- 43** Odziv družin Aninega sklada na sinodo
- 47** Fotogalerija
- 49** vloga za vključitev v ustanovo Anin sklad

Spoštovani!

Papež Frančišek je napovedal Svetovno srečanje družin, ki bo potekalo v Rimu in po vseh škofijah od 22. do 26. junija 2022. V svojem video sporočilu je pojasnil: »Na preteklih srečanjih je večina družin ostala doma in so srečanje dojemali kot nekaj oddaljenega, kvečjemu so ga spremljali po televiziji, večina pa zanj ni vedela. Tokrat bo imelo srečanje poseben format: po Božji previdnosti imamo priložnost, da pripravimo svetovni dogodek, ki bo vključeval vse družine, ki želijo biti del cerkvene skupnosti.«

Svetovno srečanje bo torej potekalo vzporedno na dva načina: v Rimu in sočasno po vseh škofijah. Rim ostaja glavna lokacija s Festivalom družin in teološko-pastoralnim kongresom, ki bosta potekala od srede do sobote, v soboto pa bo papež Frančišek daroval sv. mašo na Trgu svetega Petra.

Za lažje načrtovanje srečanja družin na ravni krajevnih Cerkva sta Dikasterij za laike, družino in življenje ter rimska škofija oblikovala »Smernice za pripravo na Svetovno srečanje družin 2022«. Smernice so namenjene škofom ordinarijem, duhovnikom in vernim laikom, pristojnim za družinsko pastoralo v škofijah, župnijah in cerkvenih gibanjih. Hkrati je predlagano, da vsaka škofija v ta namen ustanovi pastoralno ekipo, v kateri naj bo dovolj ljudi in ne le eden od parov. V nadaljevanju je rečeno, da bo to priložnost za sprejem predlogov, ki jih bodo dali pari, ki poznajo krajevno resničnost družin. Glavna vsebina srečanja bo namreč Družinska ljubezen: poklicanost in pot do svetosti.

Prepričan sem, da bo tudi naša Ustanova AS pri tem Festivalu aktivno sodelovala in boste imeli zakonci možnost podati svoje predloge. V smislu tega dogodka se oziramo v to leto, ki je pred nami. Načrtovani dogodki želijo biti

družinam v pomoč za utrjevanje zavesti zakonske poklicanosti in prizadevanja za svetost v zakonskem stanu. Drobtinice pa nas tudi želijo opogumiti, da nismo sami in da se je vredno truditi za zakonsko in družinsko življenje. Torej nismo sami, ampak je veliko dobrih družin, ki želijo uresničiti Božji načrt. Prav je, da vsaka družina razmišlja o poslanstvu, ki ji ga je Bog namenil v življenju, ter s pomočjo Anine ustanove, duhovnih voditeljev in dobrih prijateljev pogumno stopi na pot oznanjevanja družinskih vrednot ljudem v svoji okolici ali na delovnem mestu.

Hkrati bomo lahko v Drobtinicah začutili utrip življenja in dogodkov družin v preteklem letu. Bogu bodimo hvaležni za vse lepo, kar se je zgodilo in nam prineslo nove življenjske izkušnje kljub težkim časom zaradi epidemije.

Vse vas lepo pozdravljam in želim Mir in dobro!

p. Milan KosOFM Conv.
predsednik uprave

Ustanova Anin sklad v številkah

Da, številke so tiste, s katerimi merimo veliko stvari, ki so nam vidne.

Spreminja se število družin, ki pripada družini Aninega sklada, spreminja se število dobrotnikov, tudi finančna pomoč družinam se spreminja pa tudi prihodki pomoči niso vedno enaki.

Toda v življenju je veliko pomembnejše to, česar ne moremo izraziti v številkah. Na to nas papež Frančišek pogosto opozarja.

Na prvo nedeljo po božiču ali nedeljo Svete Družine je papež Frančišek začel opoldanski nagovor z okna apostolske palače na Trgu sv. Petra z besedami: »Dragi

bratje in sestre, dober dan! Danes obhajamo Sveto Družino iz Nazareta. Bog je izbral ponižno in preprosto družino, da je prišel med nas. Zrimo lepoto te skrivnosti ter poudarimo dva konkretna vidika za naše družine.» Nato pa nadaljeval: »Da bi ohranili harmonijo v družini, se je treba boriti proti diktaturi jaza. Nevarno je, ko se jaz napihuje, kadar drug drugemu očitamo napake, namesto da bi se poslušali; kadar se zapičimo v svoje potrebe, namesto da bi skrbeli za druge; kadar se izoliramo z mobilnim telefonom. Žalostno je videti družino pri kosilu vsakega s svojim mobilnim telefonom, ne da bi se pogovarjali. Vsakdo se pogovarja s svojim telefonom. Kadar drug drugega obtožujemo, ko stalno ponavljamo običajne fraze in uprizarjamo že videno komedijo, v kateri hoče vsak imeti prav, na koncu pa zavlada leden molk. Ostra tišina po družinski razpravi.

Žalostno je to, zelo žalostno. Ponavljam nasvet: zvečer se po vsem pomirite. Nikoli ne pojdite spat, ne da bi sklenili mir, sicer bo naslednji dan »hladna vojna«! In ta je zelo nevarna, saj se bo ponovno začela zgodba z očitki, zgodba z zamerami. Kolikokrat se žal med domačimi zidovi iz predolgih tišin in nezdravljene sebičnosti rodijo in rastejo konflikti! Včasih pride celo do

fizičnega in moralnega nasilja. To ruši harmonijo in ubija družino. Spreobrnimo se od jaz k ti. To, kar je v družini najpomembnejše, si ti. In prosim vas, vsak dan molite malo skupaj, da boste prosili Boga za dar miru v družini. In vsi – starši, otroci, Cerkev, civilna družba – si prizadevajmo, da bomo podpirali, branili in varovali družino, ki je naš zaklad! Devica Marija, Jožefova nevesta in Jezusova mati, naj varuje naše družine.«

To so besede, ki so spodbuda tudi za družine Aninega sklada.

Sama Ustanova Anin sklad sledi programu osnovnega poslanstvu ustanove:

- ✿ prednostna pomoč staršem, ki bi si želeli več otrok pa so v kakršnikoli stiski,
- ✿ pospeševanje pozitivnega odnosa do zdravega družinskega življenja,
- ✿ konkretna finančna pomoč, redna ali občasna.

Uprava ostaja v isti sestavi in nadaljuje svoje poslanstvo, kot ji je bilo zaupano 15. aprila 2019. Tudi člani nadzornega sveta zvesto bedijo nad njenim delovanjem.

Zaradi epidemije v letu 2021 ni bilo pomladanskega srečanja družin. Družinskega oratorija v Veržehu se je udeležilo 5 družin s 27 otroki.

Duhovno-počitniškega tedna v Kančevcih se je od 24. do 30. junija 2021 udeležilo 15 družin in približno 50 otrok. To je malo manj kot po navadi, morada tudi zaradi epidemije. Br. Primož Kovač je z ekipo pripravil program s temo **POGUM**. Br. Jožko Smukavec je poskrbel za duhovni del in za animatorje, ti pa so poskrbeli tudi za program z otroki pod vodstvom Marte Mehle. Starši so med drugim prisluhnili gostom.

Srečanje ob praznovanju zavetnice svete Ane smo povezali z romanjem na Brezje. Vsem, tako članom uprave kot družinam in dobrotnikom, je ostalo v lepem spominu. Program je bil izpeljan v zadovoljstvo vseh in pri kosilu je bilo lepo druženje. Ker nam je bilo vreme naklonjeno, smo lahko izvedli program za starše in otroke, upoštevajoč vse epidemiološke ukrepe.

Še vedno se najdejo družine, ki so izrazile, da jim je bolj kot finančna pomoč dobrodošlo to, da se lahko udeležijo srečanj, ali duhovnih vaj, kjer se pogovorijo predvsem o težavah, s katerimi se srečujejo v vsakdanjem življenju.

Na seznamu je 55 družin, 6 več kot preteklo leto, ki redno prejemajo pomoč. Obnovili smo tudi Pravilnik za dodeljevanje pomoči družinam, ki si želijo

več otrok, in za dodeljevanje drugih denarnih pomoči iz ustanove Anin sklad, iz katerega je razvidno, koliko naj prejema posamezna družina glede na število otrok in do kdaj. Z družinami želimo priti v stik vsaj pisno ali po telefonu.

V času epidemije v letu 2021 smo predvsem hvaležni za številne dobrotnice in dobrotnike, ki še vedno zvesto podpirate oziroma podpirajo družine Aninega sklada. Trenutno je okrog 300 donatorjev podpornikov, ki pa darujejo vsak po svojih močeh: mesečno, dvomesečno, trimesečno ali pa samo letno. Tudi vsota je zelo različna. Tem podpornikom redno pošiljamo položnice, ki so jim dodana pisma spodbude.

Prav vse, ki boste dobili naš bilten v roke in boste prebirali vsebino, vam bimo, da odprite oči in srce za družine okoli sebe, ki bi morda v veliki družini Aninega sklada našle možnost poglobiti svojo vero, pripadnost občestvu, rešitev iz stisk in bi se morda odločile še za enega otroka več. Torej nova priložnost, da damo košček sebe drugim. Spodbudite jih, naj se nam pridružijo na takšen ali drugačen način, kot članice Aninega sklada ali pa kot dobrotniki,

s. Hermina Nemšak FBS, tajnica uprave AS

Na seznamu je 55 družin, 6 več kot preteklo leto, ki redno prejemajo pomoč. V Anin sklad je vključenih še 100 družin, ki ne prejemajo denarne pomoči, vendar se z veseljem udeležujejo naši programov.

Družinskega oratorija v Veržeu se je udeležilo 5 družin s 27 otroki.

Duhovno-počitniškega tedna v Kančevcih se je udeležilo 15 družin in približno 50 otrok

Trenutno je okrog 300 donatorjev podpornikov, ki pa darujejo vsak po svojih močeh.

Uprava Ustanove Anin sklad:
predsednik uprave: p. Milan Kos OFMConv
podpredsednik: Alen Salihović
tajnica in blagajničarka: s. Hermina Nemšak FBS
članici: Nadja Mehle in s. Simona Komar HMP

Nadzorni svet Ustanove Anin sklad:
predsednik: br. Primož Kovač
članici: s. Marta Rauh HKL in Jelka Pegam

Nisva načrtovala tako številne družine. Želiva pa slediti Božjemu glasu!

Tudi v tokratnih Aninih drobtincah vam želimo predstaviti naše družine, kjer vesolja do življenja ne manjka. Marjeta in Andrej Žemva, ki imata šest otrok, pravita, da imata Boga vedno na prvem mestu in to je ključ do uspeha. »Po tretjem otroku sem ostala brez službe in zelo kmalu zatem nam se nama je napovedala še punčka, ki je bila sad molitve pri Medžugorski Mariji. To sva razumela kot najino pot, da ostanem doma in sem mama,« je povedala Marjeta.

Kdo je družina Žemva?

Smo osemčlanska družina. Mati Marjeta je na Gorenjsko priseljena Štajerka. Ati Andrej je Gorjanc, kjer sedaj živimo s starima staršema na manjši kmetiji. Najstarejši sin Martin je star 11 let in obiskuje šesti razred. Njegov veliki hobi je košarka, ki jo trenira štirikrat tedensko. Drugorojenec je Danijel, star 9 let in hodi v četrti razred. Tudi

on trenira košarko in se je letos navdušil še za mladega nadzornika na TNP-ju. Oba ta fanta sta z velikim veseljem skavta. Tretji sin je Francišek, star 7 let, in je v drugem razredu. Občasno se pridruži bratoma na košarki in je že prijavljen, da postane jeseni skavt. Ima veselje z delom doma na kmetiji. Zofija je naša četrtorojenka. Letos smo jo vpisali v predšolski vrtec. Je redoljubna, rada bere in prepisuje in pomaga bratcem pri urejanju peresnic - šiljenje barvic. Štefan se nam je pridružil pred tremi leti. Tudi on z veseljem

skoči zvečer z očetom v hlev. Francišek, Zofija in Štefan hodijo na svetopisemske urice k sestram na Bled. Lani smo dobili še Rebeko Marijo. Sedaj je ravno prave starosti, da je treba za njo samo pospravljati.

Kako ste spoznali Anin sklad in kaj vam ta pomeni?

Na Anin sklad nas je povabila s. Simona Komar. Za zdaj smo se kot družina udeležili vseslovenskega srečanja na Brezjah, kjer smo z veseljem spoznali

tudi druge velike družine. Drugih dogodkov ne poznamo, nam je pa Anin sklad priskočil že finančno na pomoč, za kar smo mu zelo hvaležni.

Kako pomembna je za družino podpora okolice in tudi duhovna bližina?

Zelo radi se družimo z enako mislečimi ljudmi. Na srečanjih velikih družin in podobnih dogodkih nekako doživimo potrditev odločitve za več otrok. V vsakdanjem življenju te teža vsakdana lahko privede do misli, da je vsega preveč in da je prenaporno, tako je nujna duhovna bližina enako mislečih ljudi, da se baterije spet napolnijo (smeh).

Kaj je pretehtalo pri odločitvi za več otrok?

Pravzaprav sproti pretehtava (smeh). Nisva načrtovala tako številne družine. Želiva pa slediti Božjemu glasu, ki je kot kompas nekje globoko v nas, samo dovoliti mu moraš, da te usmerja. Po tretjem otroku sem ostala brez službe in zelo kmalu zatem se nam je napovedala še punčka, ki je bila sad molitve pri Medžugorski Mariji. To sva razumela kot najino pot, da ostanem doma in sem mama. Po petem otroku sem razmišljala o službi, ker sta se stara starša upokojila. Vendar nama je namesto službe bila dana Rebeka Marija. Z veseljem smo jo sprejeli in je naše sonce, ki vse zabava.

Ali je usklajevanje težavno, kateri trenutki so najbolj pestri?

Urniki so vedno polni. Služba mame je popolnoma izpolnjen delovnik tudi z nočnimi izmenami, še posebno, ker mali otroci ne hodijo v vrtec. Najbolj pestro je zjutraj vse pravočasno odpraviti od doma - sedaj so koronske karantene pri nas zelo dobrodošle (smeh). Potem z malimi skuhamo in mogoče kaj pospravimo. Naporno je tudi, ko se

vračajo iz šole, da nekako skupaj kosimo in da so domače naloge narejene, preden se mlajši zbudijo od počitka. Na treninge hodijo sami. Zvečer nas zbližuje skupna molitev.

Vzgoja vrednot pri otrocih, kako pomembna je?

Za vzgojo vrednot je treba vložiti veliko časa in truda, kar pa se kratkoročno težko oceni. Računava na dolgoročne sadove (smeh).

Vera, molitev - vem, da je težko v tem času, ko vsi hitimo, pa vseeno, kako vam uspeva?

Boga poskuša imeti na prvem mestu. Zjutraj z otroki letos prebiramo o sv. Frančišku Asiškem, ki so sklop DŽV - duhovnih vaj v življenju po sv. Ignaciju. Molitev in zahvala je tudi pred in po vsakem obroku. Zvečer končamo dan s tremi desetkami rožnega venca in zahvalami za tisti dan. Redna je nedeljska sveta maša in ob četrtek čez teden. Po četrtekovi sveti maši imamo župnijsko molitveno skupino (celico) - sedaj po zoomu in se običajno pridruži kateri izmed otrok. Veliki trije fantje ministrirajo in večkrat obiščejo sveto mašo tudi kakšen drug dan v tednu. Med počitnicami se veliki otroci udeležijo duhovnih taborov pri s. Rebeki Kendi v Stični. Družinsko pa si občasno privoščimo duhovni odmik z Družino in Življenjem (DiŽ), saj se z možem mesečno udeležujeva DiŽeve zakonske skupine. Skrb za duhovno oskrbo je v družini nujna, da črpamo iz izvira življenja in se ne damo voditi drugim duhovom, ki se zelo hitro in pogosto prikradejo v naš vsakdan. Zato pogosto slavimo Gospoda!

Tako se nam je predstavila družina Žemva, ki je pogovor sklenila z besedami: »Z lepimi pozdravi, blagoslova - Marjeta in Andrej Žemva.«

Pogovor je pripravil Alen Salihović

Poromali smo k Mariji Pomagaj na Brezje

NIHČE NE GRE SKOZI ŽIVLJENJE BREZ PREIZKUŠNJE

12

Ustanova Anin sklad je 24. julija 2021 v slovenskem Marijinem narodnem svetišču pripravila tradicionalno srečanje družin. Tradicionalna poletna srečanja ob godu zavetnice ustanove sv. Ane smo vedno pripravili v Dolenjskih Toplicah, leta 2020 je zaradi epidemičnih razmer odpadlo, lansko pa smo s prošnjo za naprej in predvsem v zahvalo za minulo epidemično obdobje predstavili v slovensko Marijino narodno svetišče Brezje. Na srečanje smo poleg družin povabili tudi dobrotnike. Gre za pomembno srečanje, saj so lahko družine med seboj izmenjale izkušnje, ki so jih dobile med epidemijo pa tudi spregovorile o tem, kako je ena izjemnih preizkušenj vplivala na njihovo življenje.

Srečanje se je začelo s sveto mašo, ki jo je na trgu pred baziliko Marije Pomagaj daroval predsednik Ustanove Anin sklad p. Milan Kos. V uvodu pridige je najprej postavil vprašanje, kdo sta bila Joahim in Ana: »Po izročilu sta bila iz Davidovega rodu in močna v veri. Njun zakonski odnos je bil zaznamovan s pozornostjo in dejavno ljubeznijo do drugih ljudi in do Boga. Svoje premoženje naj bi delila na tri dele: del za Boga in njegovo svetišče, drugi del za potrebe soljudi v stiski in tretji del za njuno življenje. Njuno skupno življenje ni bilo lahko. Joahim in Ana svoje situacije nista razumela, sta jo pa sprejela in skušala brati duhovno. Duhovno v judovsko-krščanski tradiciji pomeni brati življenje v odnosu z Bogom, zlasti s Svetim Duhom. Pri tem jima je morda pomagal spomin na nekatere neplodne pare, po katerih je Bog posegel v zgodovino človeštva. Tako je bilo v zakonu Abrahama in Sare; podobno je bilo z rojstvom preroka Samuela in kasneje z rojstvom Janeza Krstnika.« ...

»Primer Joahima in Ane kaže na stisko v zakonu. Nihče, prav nihče ne more iti skozi življenje brez preizkušnje. Joahim in Ana nista bežala iz preizkušnje ali skušala odgovor najti sama, ampak sta svoj pogled uprla v Boga. Značilna upodobitev Joahima in Ane je v objemu. Zakon je objem dveh oseb

in skupna pot v življenje. Oboje je potrebno: biti objet in najti skupni ritem življenja. Iskati skupen pogled, skupno vizijo, oblikovati skupen spomin, to je zakon,« je dejal p. Milan.

V nadaljevanju je spregovoril o petih značilnostih, ki so skupne družinam: člani družine so predani drug drugemu, člani družine si izražajo naklonjenost, člani družine preživljajo čas skupaj, razvijajo svojo duhovnost in uspešno rešujejo spore in krize. »Dobra družinska komunikacija bi lahko bila

našteta kot šesta značilnost, vendar je pravzaprav osnova za vse druge. Vse družine imate vsak dan priložnost za izboljšanje družinskega življenja. In vse družine imate zraven slabih tudi svoje močne pozitivne strani. S tem, da jim dodajate nove, pa lahko svojo družino še okrepite. In prav to je tudi eden izmed glavnih namenov Anine ustanove katere člani ste. Bratje in sestre, prav iz tega razloga smo danes priromali k Mariji Pomagaj na Brezje. Da se s to sv. mašo Bogu zahvalimo za vse milosti v naših družinah in hkrati Marijo prosimo, da ostaja naša priprošnjica pri Bogu, da bomo tudi v prihodnje zmogli premagovati vse težave in z veseljem uresničevali poslanstvo zakonsko – družinskega življenja. Marija Pomagaj, prosi za nas!« je pridigo sklenil p. Milan Kos.

Po maši je sledilo pričevanje za starše zakoncev Marinke in Aleša Čerin s temo, kako novi mediji vplivajo na poteze otrok, za otroke pa je bil omogočen ogled Muzeja jasic Brezje, ki je v več sto kilometrov naokoli edinstven na našem območju, saj hrani več sto jasic iz Slovenije in vsega sveta, prav tako so otroci podrobno spoznali delovanje narodnega svetišča. Zgodovino milostne podobe Marije Pomagaj in romarskega središča jim je predstavil rektor bazilike **dr. p. Robert Bahčič**.

Ob koncu so si družine lahko izbrale nekaj knjig, ki jih je ustanova Anin sklad prejela od Mohorjeve družbe v Celovcu. Ustanova Anin sklad trenutno povezuje 150 družin, od tega jih tretjina prejema redno mesečno podporo.

Program je koordiniral Alen Salihović, podpredsednik Aninega sklada.

Vir: www.marija.si

Alen Salihović

Iskrena hvala rektorju svetišča dr. p. Robertu Bahčiču
in direktorici Romarskega urada Brezje dr. Andreji Eržen Firšt
za vso podporo in pomoč pri izvedbi romanja,
predvsem pa pri podpori družinam.

Veseli nas, da je bilten Ustanove Anin sklad
lahko na voljo tudi romarjem,
ki prihajajo k Mariji Pomagaj.

Zakaj moramo v družini gojiti duhovnost?

V teh dneh, ko pripravljam ta članek, je na spletni strani RKC mogoče poglobiti (<https://katoliska-cerkev.si/deseta-kateheza-v-letu-druzine-duhovnost-v-zakonu-in-druzini>) še zadnjo od desetih katehez in spremljajočih videov, ki jih je v tem Letu družine pripravil Dikasterij za laike, družino in življenje. Prav ta zadnja kateheza obravnava zadnje poglavje, posinodalne apostolske spodbude Radost ljubezni, ki nosi naslov Duhovnost v zakonu in družini. Skupaj z vami bom v tem prispevku povzela nekaj misli.

Papež Frančišek pravi, da duhovnost v zakonu ni kaj abstraktnega, ampak je zelo konkretna: »Duhovnost se odraža v konkretnih dejanjih ljubezni, v katerih je Jezus konkretno navzoč.« Papež spomni na člen RL 321, v katerem beremo: »Božja ljubezen se izraža tudi 'z besedami, s katerimi si mož in žena izražata svojo zakonsko ljubezen'. Tako sta oba drug za drugega odsev Božje ljubezni, ki tolaži z besedo, pogledom, pomočjo, ljubkovanjem in objemanjem.«

Zakonci torej so potrebni obnavljanja zavesti, da je Jezus vedno navzoč v njihovih družinah, tudi takrat, ko se čutijo obupane. Prav zato vi, ki ste vključeni v Anin sklad, imate lepo priložnost, saj naša ustanova skrbi, da vam vsako leto znova omogočamo poglobljanje duhovnosti tudi z rednimi srečanji, ki jih organiziramo za družine z več otroki.

Papež Frančišek spodbuja: »Dragi zakonci, pomagajte drug drugemu izkusiti lepoto domače Cerkve, da bo 'vaš dom Cerkev'. V župnijah organizirajmo priložnosti za srečanja, za družinsko molitev, za rast, za pogovor, za

adoracijo velikih in majhnih stvari. Biti moramo 'družina družin', kjer se bodo vsi počutili sprejete in ljubljene. To je Cerkev.»

Zelo pomemben in konkreten je tudi člen RL 323, ki nas spodbuja, da tudi v omejenostih in slabostih drug drugega gledamo z Božjimi očmi: »Globoko duhovno doživetje je, da na ljubljenega človeka gledamo z Božjimi očmi in v njem prepoznavamo Kristusa. To zahteva pripravljenost, ki ne pričakuje povračila, kar omogoča, da znamo ceniti njegovo dostojanstvo. Jezus je bil zgled za to, kajti kadar je kdo prišel k njemu, da bi z njim govoril, ga je pogledal in z ljubeznijo zrl vanj (prim. Mr 10, 21). V njegovi navzočnosti nihče ni imel občutka, da je ostal prezrt ... To se živi tudi sredi vsakdanjega družinskega življenja. Ko se spomnimo, da človek, ki živi z nami, zasluži vse to, kajti v njem je neskončno dostojanstvo, saj je predmet brezmejne ljubezni nebeškega Očeta. Tako se poraja nežnost, ki je sposobna, da 'v drugem prikličemo na dan veselje, ker se čuti ljubljenega'.«

Apostolska spodbuda nasploh daje velik poudarek ljubezni. O tem govorijo predvsem v četrtem poglavju, v katerem podrobno obravnava „hvalnico ljubezni“, kot imenujemo zapis svetega Pavla v 1 Kor 13, 4 -7: »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.« Takšna je le ljubezen Boga, ki nas brezpogojno ljubi takšne, kot smo. Če njegovo ljubezen sprejmemo, zmoremo tudi mi ljubiti druge, jim odpuščati. V nasprotnem primeru pa naše življenje v družini ne bo več kraj razumevanja in spodbujanja, temveč bo postal prostor stalnih napetosti in medsebojnega kaznovanja (prim. RL 108).

V spodbudi na mnogih mestih najdemo poudarke za drže, ki so za nas ljudi malo težje, predvsem je to odpuščanje. »Drži namreč, da je mogoče družinsko občestvo ohranjati in živeti le z velikim duhom pripravljenosti za požrtvovalnost. Dejansko se za takšno občestvo zahteva od vseh in od vsakega velikodušna pripravljenost za razumevanje, odpuščanje, spravljivost« (RL 106).

Všeč mi je navesti tudi povabilo k blagoslavljanju, ki lahko v srcu porodi pravi čudež obojestranskega odpuščanja: »Notranji odziv na jezo, ki nam jo povzročajo drugi, bi moral biti predvsem ta, da v srcu drugega blagoslovljamo, mu želimo dobro ... « (RL 104).

Kot redovnica FMA sem srečna v redovni družini, ki živi po karizmi sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike, ki jima je v svojih ustanovah za otroke in mlade uspelo ustvariti veselo družinsko ozračje. V samostan sem prišla iz družine z osmimi otroki in sem bila vesela, da sem tudi tam našla podobno ozračje preprostosti, vedrine, sprejemanja, pozornosti, odpuščanja, sodelovanja, podelitve ... V taki sestrski skupnosti se tudi mladi čutijo kot doma. Tudi nam pa to ni preprosto, zato letos kot Provinca poglobljamo prav to apostolsko spodbudo, se o njej pogovarjamo, ob njej načrtujemo ...

Zadnji, 325. člen Radosti ljubezni sklene s spodbudo: »Nobena družina ni nebeška resničnost in izdelana enkrat za vselej ... obstaja pa stalni poziv k popolnosti, ki izhaja iz popolnega občestva Svete Trojice, iz dragocenega zedinjenja med Kristusom in njegovo Cerkvijo, iz tiste tako lepe skupnosti nazareške družine in iz brezmadežnega bratstva in sestrstva med nebeškimi svetniki ... Vsi smo poklicani, da v sebi vzdržujemo živo stremljenje po nečem, kar presega nas same in naše meje ... Pojdimo kot družina naprej, ostanimo na poti! Ne obupujmo zaradi svojih mej, a se tudi ne odpovejmo prizadevanju za popolnost ljubezni ...«

s. Simona Komar HMP

ZAKAJ POMAGATI DRUŽINAM?

Po dveh letih spoznavanja Aninega sklada lahko rečem, da sem Bogu hvaležna za to možnost sodelovanja. Mislim, da pomagamo drug drugemu s tem, ko se srečujemo, skupaj molimo, načrtujemo, se veselimo ... Če je podprta družina, je podprta družba, država, Cerkev. Želim si, da bi vsaka družina bila domača Cerkev in da bi Cerkev postala velika družina.

Izkušnja srečnega otroštva pri odraščanju v veliki družini je pripomogla, da odločitev za več otrok ni bila težka

21

Predstaviti vam želimo tudi družino Tomc iz Ljubljane. Katarini in Borisu se je rodilo sedem otrok. Prepričana sta, da denar ni razlog, da se ne bi odločali za otroke. »Že po tretjem otroku sva izvedela, da obstaja organizacija, ki skrbi za velike družine. Ko pa sta se nama rodila še dvojčka, sva se tudi zares vpisala v Anin sklad,« sta zapisala Katarina in Boris.

Bi, prosim, predstavili vašo družino?

Sva Katarina in Boris Tomc iz Ljubljane. Rodilo se nama je 7 otrok od tega šest fantov in eno dekle. Eno leto po najini poroki se je rodil Adam (16 let), nato Vid (15 let), Jakob (13 let), dvojčka Tadej in Enej (11 let), Klara (8 let) in nazadnje še Miha (4 leta).

Kako ste spoznali Anin sklad in kaj vam ta pomeni?

Že po tretjem otroku sva zvedela, da obstaja organizacija, ki skrbi za velike družine. Ko pa sta se nama rodila še dvojčka, sva se tudi zares vpisala v Anin sklad. Želja je bila bolj po spoznavanju in druženju z družinami, ki so jim otroci vrednota. Žal se kljub temu nismo udeležili nobenega srečanja do lanskega poletja.

Kako pomembna je za družino podpora okolice in tudi duhovna bližina?

Zelo pomembna. Morda se nismo niti dovolj zavedali tega. V lanskem poletju na počitnicah družin Aninega sklada pa se nas je prav dotaknilo to dejstvo, saj smo prišli od tam prerojeni. Tako čutijo tudi otroci, ki nestrpno čakajo novo srečanje.

Kaj je pretehtalo pri odločitvi za več otrok?

Oba sva se že pred poroko strinjala, da si želiva veliko otrok. Katarina prihaja iz velike družine, kjer je bila odprtost za življenje pomembna vrednota. Izkušnja srečnega otroštva pri odraščanju v veliki družini je pripomogla, da odločitev ni bila težka. Sam sem se strinjal na načelni ravni, ne da bi zares vedel, kaj me čaka. Vsekakor pa meniva, da denar ni razlog, da se ne bi odločali za otroke.

Ali je usklajevanje težavno, kateri časi so najbolj pestri?

Katarina se je že od vsega začetka odpovedala lastni karieri v korist skrbi za družino. Seveda je kljub temu usklajevanje zahtevno, zaradi vseh popoldanskih dejavnosti, ki jih imajo otroci (verouk, glasbena šola, pevske, skavti, šport ...). Najhuje je na začetku in koncu šolskega leta, ko so roditeljski sestanki, včasih kar dva ali trije na isti dan. Je pa med počitnicami vse toliko bolj sproščeno.

Vzgoja vrednot pri otrocih, kako pomembna je?

Najine vrednote, v katerih sva bila vzgojena, želiva prenašati tudi na otroke. To nama do neke mere uspeva. Seveda pa se, kot verjetno vsi starši, včasih vprašava, ali nisva storila morda kakšne napake. V teh časih in v mestnem okolju je seveda težko privzgojiti krščanske vrednote. Pri vzgoji za vrednote nama nudi veliko pomoč in podporo sorodstvo.

Vera, molitev - vem, da je težko v tem času, ko vsi hitimo, pa vseeno, kako vam uspeva?

Ni preprosto, se pa trudimo. Lažje je, ker so fantje ministranti, nekateri so tudi v otroškem župnijskem pevskem zboru, drugi pri skavtih. Katarina poje v župnijskem pevskem zboru, jaz sem izredni delavec obhajil, sva člana zakonske skupine ... Pomembno je, da smo vključeni v župnijsko občestvo, potem je lažje. Seveda bi si želeli več in bolj zbrane družinske molitve, kot pa nam dejansko uspe. Ob preizkušnjah v naši okolici, ki se nas dotaknejo, se naša molitev poglobi.

Pogovor je pripravil Alen Salihović

Kakšni so nauki koronavirusa za družino

Na poti skozi življenje nisi nikoli sam. Živiš ali pa se občasno srečuješ z ljudmi, ki so ti v spodbudo, tolažbo ali pa izziv. Odnosi nas spremljajo na vsakem koraku.

V vse to naše dogajanje in prizadevanje za sožitje je pred dvema letoma udarila korona. V nas se je naselil strah, ki je ostal tudi, potem ko sta minila prvi šok in panika. Korona je pred nas postavila ogledalo, v katerem smo videli, kako zelo smo ranljivi in minljivi. Popolnoma se je podrl naš ritem življenja. Sesula se nam je naša rutina. Ta nas je držala v teku, včasih pa smo se za njo tudi skrili. Največje spremembe so se dogajale v družinah. Šola na daljavo, delo staršev od doma, varstvo otrok tam, kjer so starši morali v službo. Koliko stikov se je pretrgalo s starimi starši! Vsi ti izzivi so zahtevali od nas iznajdljivost, potrpežljivost in ponižnost, da smo priznali, da kakšne stvari preprosto ne zmoremo. Naučili smo se marsikaj novega, hvaležni za vso tehnologijo, ki nam je na voljo. In je nekako šlo. Danes smo že v novih rutinah.

Posledice pa ostajajo vidne na naših odnosih. Družine smo nenadoma preživljale več časa skupaj. Če smo v naše odnose vlagali že prej, če smo se radi vračali domov, če je bil naš dom naša varnost, potem nam je korona dala nekakšno darilo. Več smo bili skupaj, lažje smo si vzeli čas za igro, sprehode, kakšen film. Več smo se pogovarjali, se sporekli, a tudi pobotali. Kako posebni in doživeti so bili velikonočni prazniki, ko smo obrede pripravili sami doma, ker nismo mogli v cerkev.

A v mnogih družinah je bilo žal drugače. Če so bili odnosi odtujeni, če se je prosti čas preživljal povsod drugod, samo doma ne, tam je bil čas korone zelo boleč. Na dan so privrela vsa nesoglasja, zamere in bolečine. Statistika nam je postregla s podatkom, da je bilo v zadnjih dveh letih za tretjino več ločitev kot leta prej. Otroci in mladostniki s psihičnimi težavami je za 70 odstotkov več kot prejšnja leta. To so podatki, ki so res skrb vzbujajoči. Skrbeti pa nas bi moralo predvsem to, kako sedaj naprej.

Korona nam je dala lekcijo, da moramo delati na odnosih. Videti moramo človeka ob sebi, ga slišati. V družini sta na prvem mestu zakonca. Brez umiranja lastnemu egoizmu ne gre. Le tako se v družini ustvari ozračje, ki je prijetno za

starša in za otroke. V tem se počutijo varne. Videli smo, da se svet lahko v hipu spremeni. Marsikaj nam je bilo vzeto. Ampak naše ljubezni do bližnjih in njihove do nas ne more nihče vzeti.

Ob številnih smrtih, zlasti starejših, smo ugotovili, da so naši starši, stari starši naše bogastvo. Kako so veseli našega obiska, klica, majhne pozornosti. Ko jih ni več, nam obžalovanje nič ne pomaga.

Čez noč ne moremo ničesar spremeniti. Pa vendar lahko začnem že danes. Negotovosti, ki jo je v nas pustila korona, ne bomo mogli rešiti z napadi na drugače misleče. Vsak ima svoje prepričanje, svojo svobodo. Če bomo druge prepričevali, da nimajo prav, nas ne bo čisto nič manj strah.

Vsaka sprememba pa se začne pri meni samem. Kakšno podobo imam na zunaj, zlasti če sem kristjan. Pred kratkim sem brala knjigo Marka Rijavca Camino. Romanje v Santjago primerja z romanjem skozi življenje. Takole pravi: »Nositi na tej poti, kakršnakoli že je, na svojem obrazu znamenje evangelija – nasmeh. Biti na tej poti vesel, to je pravi križ, ki ga je treba nositi, da si res pravi romar, ki ne hodi le v Santjago, ampak za Kristusom.« Takoj sem se vprašala, ali sem takšen kristjan. Velikokrat ne. Maska na obrazu, ki je postala naš vsakdan, marsikaj zakrije. A vesel, veder obraz prepoznamo tudi za masko. In veseli smo, če ga srečamo.

Ko sedaj pišem to razmišljanje, se sprašujem, ali je bila potrebna korona, da se ozremo po naših odnosih. Pravzaprav nas vsak dogodek, ki nas pretrese, prisili, da pogledamo posledice in možnosti za naprej. Pa smo spoznali kaj posebno novega? Ne. Če se trudim živeti po evangeliju, mora biti moj pogled usmerjen v Kristusa in mojega bližnjega. Naj se zgodi karkoli, nesreče, smrt, korona, moram ravnati kot kristjan. Nisem sama, z menoj je on.

Naj bodo naše želje in upanje usmerjeni v besede: »Pridite blagoslovljeni mojega Očeta ... Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni« (Mt 25,34-36).

Samo to šteje!

Nadja Mehle

ZAKAJ POMAGATI DRUŽINAM

Družina je osnovna celica družbe. To se sliši zelo teoretično in suhoparno. A si ne predstavljam družbe brez družine. Kje bi se otrok naučil sprejemanja, dajanja, solidarnosti, potegniti se za svoj prav? Kje bi našel varnost? Saj obstajajo institucije, a te nikakor ne nadomesti družine. To nam večkrat pokažejo različni zlasti žalostni dogodki. Seveda, tudi v družinah ni vse idealno. Kje pa. Je pa naravno. Zato je v družinah zelo dobrodošla pomoč.

Ali si družina lahko kdaj odpočije?

Spominjam se pogovora ob svojem duhovniškem posvečenju z nekim delavcem, ki je takrat pri nas delal pri obnovi cerkve. V moji odločitvi za duhovništvo je videl težo

glede počitnic. Primerjal se je s seboj. Nekako takole mi je rekel: Jaz imam dnevno 8 ur službo, potem grem domov in poleti imam čas za dopust. Ti pa verjetno vsega tega nimaš.« Po nekakšnem razsvetljenju mu nisem pritrdil, temveč ga nagovoril takole: »Ali imaš ženo?« Pritrdil je. »Potem verjetno tudi ti ne rečeš ženi in otrokom, češ moja dnevna služba je končana in mi ni več mar za vas. Pa tudi v letu si bom vzel toliko dni dopusta od vas.« In je spet pritrdil. Pa vendar.

Bog je v stvarstvo postavil ritem dneva in noči. S tem je tudi v ritem vseh živih bitij postavil ritem aktivnosti in počitka. Večina živali ponoči spi – počivajo. No, nekatere vrste imajo obrnjen ritem. In ko opazujemo drevesa, nam ni težko opaziti, da imajo letni ritem rasti in rodovitnosti od pomladi do jeseni, pozimi pa počivajo. Cvetlice zjutraj odprejo svoje cvetove in zvečer jih zaprejo. Biologi nam še bolj natančno opišejo ritem aktivnosti in počivanja pri rastlinah in živalih.

Kaj pa človek? Ker je še bolj zapleteno bitje, toliko bolj potrebuje tudi počitek. Športniki govorijo o regeneriranju. To je ena od bistvenih sestavin priprave na nova tekmovanja. Tako kot posamezniki tako tudi skupnosti potrebujejo »regeneracijo«. Kakor merimo čas z dnevi, tedni, meseci in leti, tako v teh ritmih potrebujemo tudi počitke: dnevne, tedenskega, mesečnega in letnega.

Dnevni počitek je že v tem, da ima vsak dan svojo strukturo – dnevni red. Vemo, kdaj se vstaja in kdaj se hodi spat, kdaj se zberemo okoli mize, kdaj se bomo skupaj spomnili na Boga, kdaj je čas za delo in učenje, kdaj je čas

za igro, kdaj imam tudi čas zase. Prav tega potrebujemo odrasli, tudi mladostniki in otroci. Včasih potrebujem le kratek dremež, drugič nekaj tišine in samote ob sprehodu v naravi. Kolikerim je počitek tudi druženje z Gospodom v osebni molitvi ali udeležba svete maše.

Tedenski počitek naj obsega en cel dan. Tukaj nam naproti prihaja tudi Bog z dnevom Jezusovega vstajenja, Gospodovim dnevom, nedeljo. Je pa to tudi dan za družino. Z veseljem podoživljam praznovanja nedelje v družini svojih staršev. Glavne so bile tri sestavine: dopoldne skupaj pri sveti maši, opoldne kosilo doma in popoldne obisk kakšnih sorodnikov ali izlet. Prepričan sem, da družine, ki tega ne morejo izvesti ob nedeljah, najdejo drug dan v tednu.

Mesečni ritem potrebujeta predvsem starša kot mož in žena ter oče in mati. Prav v tem ritmu so oblikovana srečevanja zakonskih skupin in drugih duhovnih gibanj. Nekatere zakonske skupine spodbujajo, naj si mož in žena najdeta mesečno še čas za zmenek. Takrat bosta sama in se bosta odločila za stvari, s katerimi bosta drug drugega razveselila.

In še letne počitnice. Znajo biti zelo naporne in iz njih pridemo tako utrujeni, da potrebujemo še kakšen dan, da pridemo k sebi. Zato ni čudno, da se nekateri starši bojijo počitnic. Načrtovanje počitnic se mora začeti pri vprašanju, kaj si resnično želimo in kaj resnično potrebujemo. Potem šele se sprašujemo, kako in s čim bomo to dosegli. V počitnicah nekaj bistvenega manjka, če nam ne omogočajo začutiti, da kot družina pripadamo drug drugemu, da se veselimo vsakega izmed nas. Starši, s katerimi se srečujemo na skupnih poletnih počitnicah v Kančevcih, izražajo prav to. Zraven dodajo še, da jim veliko pomeni, da ni vsakodnevnih skrbi s kuhinjo pa z varstvom otrok, da je na voljo tudi pogovor o duhovnih, vzgojnih in še drugih vsebinah. Prav zato ostaja eden od programov Aninega sklada tudi skupne počitnice družin. Pri nastajanju so zraven starši. Program tako ne nastaja »za mizo« ali v neki pisarni, temveč iz izkušnje, kaj družina potrebuje. Nagovarja me to, da se družine vedno znova vračajo, da ne rečejo: »To smo pa že videli.«

Počitek. Dnevni, tedenski, mesečni in letni. Kjer koli in v kakršni koli obliki ga boste preživeli, naj vam pomeni to, kar so za Jezusa pomenili trenutki, ko se je umikal v samoto: tam se je znova sestavil, notranje umiril in tako prenovljen lahko stopil v vsakodnevno življenje. Dobrodošli tudi na skupnih poletnih počitnicah v Kančevcih.

KAKO ODMEVAJO DUHOVNI ODDIHI V KANČEVCIH IN V VERŽEJU

Darovi Oratorija za družine v Veržeju

Tatjana in Zmago Travnikar

28

Kako smo potrebovali oratorij! Naša družina se je najprej umirila in nato povezala na nov način in z večjim zaupanjem gremo v nov krog. Ker imamo letos same prelomnice, je bilo leto naporno, razpršeno na vse strani. Z mo-
žem sva prišla v Veržej zelo utrujena. Šele tam sva se lahko zares globlje pogovorila in ovrednotila najin trud, da je družina leto preživela - upava brez hujših ran. Oba sva imela korenite spremembe v službi in sva jih zvozila in se vrgla v novosti, ki so zahtevale veliko truda. Starejša hčerka je v 4. letniku že oddala diplomo, starejši sin pa je zelo uspešno opravil maturo, kar pome-
ni, da bo lahko študiral blizu doma, kot si je želel. Srednji sin je kljub svojim specifičnim težavam pri učenju zelo uspešno končal OŠ in se vpisal na žele-
no srednjo šolo. Mlajša hči je blestela v šoli, poznalo pa se ji je pomanjkanje stikov in tu je bil oratorij odločilen, da smo spet slišali njen klepet, smeh in

odzive navdušenja. Najmlajši, ki bo letos prvošolček, pa je letos prvič aktivno sodeloval na oratoriju in bi še ostal v Veržeju in ustvarjal s sestro Zaliko in b. Primožem.

Kako sva vesela, saj je tega aktivnega otroka težje pripraviti na skoncentrirano delo. Midva z možem pa sva resno vzela osebno delo oz. delo v parih. Prvi dan oratorija sva zaradi domače birme zamudila, a se je g. Marko Košnik, salezijanski inšpektor, potrudil in nam obnovil zamujeno, saj je bila tema zelo aktualna, veliko smo govorili o prepletanju našega dela in naše poklicanosti ter sodobnem suženjstvu. Naše delo se lahko spreminja, poklicanost pa je nekaj višjega in stalnega. Velik blagoslov je tako za nas kot za ljudi, s katerimi prihajamo v stik, če nam uspeva oboje združevati, kar posledično z zgledom prenesemo na otroke.

Lahko bi rekla, da sva v Veržeju srečala goreč grm ter očiščena in poživiljena stopava naprej v želji, da bi Božjo ljubezen v čim večji meri prenesla v vsakodnevno življenje, v naše družine in med ljudi, ki jih srečujeva. Šele sedaj sva začutila, kakšno rast nama je omogočila puščava, ki sva jo v zadnjem letu, dveh prehodila. Zadnji dan oratorija pa nas je nagovoril g. Peter Pučnik in nas pripeljal v razmišljanje o naši domači mizi, ozračju, ki ga ustvarjaja, ter o dveh silah, po katerih delujemo, to sta strah in ljubezen, ter o sprejetosti, ki dela čudeže. Z jutranjo molitvijo pa nam je g. Primož zadnji dan v igri

nazorno pokazal, da na srce lahko gledamo tudi tako, da je sestavljeno iz dveh solz, ki se z združitvijo pozdravita in sta celota. Zadnji dan, ko smo spoznavali Prekmurje, pa smo po ljudeh, ki smo jih srečevali, in njihovih projektih praktično videli sadove poklicanosti, kar nam je dalo nove ideje in zaupanje, da zmoremo. Skupaj.

30

Otroci pa so poročali, da so na njihovem delu oratorija veliko govorili o pomenu zaupanja ter o škodljivih posledicah odvisnosti, predvsem od interneta, in verjamem, da so jih teme nagovorile k razmišljanju in povečale njihovo zaupanje vase, stkali pa so tudi nove žive vezi, ki so jih med epidemijo tako zelo pogrešali, čeprav se tega morda niti niso zavedali.

Verjameva, da bodo programi za družine, ki združujejo starše in otroke, rešili svet in so neprecenljiva dolgoročna naložba, saj omogočajo družinam,

da se uzrejo, začutijo, na novo povežejo in zdravo razvijajo v svojih ciklih. Hvala ekipi Marijanišča Veržej za oratorij za družine in Aninemu skladu, ki z različnimi aktivnostmi skrbi za velike družine, da bodo tudi ti otroci lahko uresničevali svoje poslanstvo in se opremili za življenje.

Odmev iz Oratorija v Veržēju 2021

Marta Šebenik

Obenem pa bi se rada zahvalila vam in Aninemu skladu, da smo smeli tudi letos preživeti en teden v Veržēju na Oratoriju za družine. Ta teden nam je bil res potreben, saj je poleti na kmetiji delo od ranega jutra do trde teme. V tem tednu pa smo se telesno, duhovno in duševno odpočili, nabrali novih moči za telo in duha. Kako čudovito je bilo, ko sva šla lahko z možem vsako jutro skupaj k maši, pa program za otroke in posebej za starše, popoldansko kopanje v Banovcih, skupni večeri, izlet po Prekmurju ... Starši smo razmišljali, kako pomembna je skupnost, pa naj bo to družina, celotna župnija, Cerkev širše. V Veržēju se je res čutilo, da smo vse družine skupaj ena velika skupnost. Ker se veliko družin vsako leto vrača na ta oratorij, smo sedaj že kar stari znanci in postajamo med seboj prijatelji. Začutila sem, kako pomembno

se je pogovarjati z drugimi zakonci, starši. Tako vidiš, da imamo vse družine zelo podobne težave, pa tudi podobno veselje. Zelo veliko je družin, ki imajo več otrok. Tudi otroci so se med seboj zelo dobro razumeli. Večji otroci so tudi v bazenih pazili na mlajše. Vsi skupaj smo bili kot ena velika družina.

Brez pomoči Aninega sklada bi si take počitnice verjetno zelo težko privoščili ali pa sploh ne, zato smo res zelo hvaležni.

Želimo veliko Božjega blagoslova vam in vodstvu Aninega sklada, da boste še naprej lahko naredili veliko dobrega za slovenske družine. Veselimo se srečanja na Brezjah in vas lepo pozdravljamo.

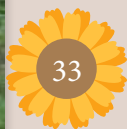
32

Počitniško-duhovni teden družin Aninega sklada

Marjeta Žebovec

Počitniški dnevi družin Aninega sklada so namenjeni druženju, medsebojnemu spoznavanju članov družin, vključenih v Anin sklad, seveda pa tudi skupni molitvi, obhajanju svete maše, da mladi dobijo možnost služenja pri delu z otroki in tudi primerno duhovno vsebino. Vse to se sporoča tudi javnosti, ki naj postane bolj občutljiva za velike družine. V letu 2021 so bili ti počitniški dnevi od četrтка, 24. do srede, 30. junija, tema pa je bil pogum.

Dnevni red je bil tak kot običajno: zjutraj smo pred Marijinim kipom molili hvalnice, po zajtrku so bile dopoldanske dejavnosti, ob 12. uri smo bili pri maši, popoldan po kosilu ob 13. uri pa je bil spet drugačen. Večerja je bila ob 18.30, po njej pa proslava ali molitev ali večer ob ognju ...

Pogum je bil potreben že za to, da smo prišli, saj je bilo povsod polno strahu pred okužbo z novim koronavirusom ... Pa smo prišli, se pozdravili in razporedili po sobah, zvečer povedali kaj novega o sebi, naslednji dopoldan pa je bil posvečen razmišljanju in pogovoru o tem, ali imamo pogum za pričevanje. Otroci so bili z animatorji, starše pa sta obiskala gosta, zakonca Vidic s Police pri Grosuplju, ki sta pričevala o tem, kako sta zmogla premagati krizo v zakonu, seveda z Božjo pomočjo. Ja, za tako pričevanje je res potreben pogum.

Popoldne so se posamezniki in ekipe pomerili v športnih igrah, zvečer pa je bila proslava ob dnevu državnosti, kjer smo recitali in peli pesmi o domovini, domačem kraju, pokrajini, veselju nad domovino. Ta dan smo bili torej dejavni na različnih področjih življenja: duhovnem, športnem in kulturnem. Celovito.

Ali smo sposobni pogledati se v ogledalu, torej se sprejeti, kakršni smo, smo preverjali v soboto, ko smo šli na romanje k sv. Martinu v Domanjševce, peš seveda. Pot je bila zanimiva, saj so prišle na vrsto tudi družinske igre. S

seboj smo vzeli križ, ki smo ga razdelili na prečni in pokončni tram, vsakega sta nosila dva udeleženca. Na koncu poti pri cerkvi pa smo ga spet združili in nanj pribili listke s svojimi prošnjami, vse skupaj pa potem dali pred oltar in tako izročili Jezusu.

Cerkev sv. Martina izvira iz visokega srednjega veka in ima zdaj status pokopališke cerkve; njen najstarejši del je romanski portal. Cerkev je del Evropske kulturne poti sv. Martina. Tam smo darovali mašo, po njej pa so nam iz Kančevcev pripeljali kosilo. Nazaj smo seveda tudi šli peš. Za marsikoga je bilo to romanje višek počitniškega tedna.

Nedeljska sveta maša je bila doživetje skupaj z domačimi župljani, popoldne smo starši šli na zmenek, po večerji pa je bil na sporedu filmski večer.

Ponedeljek je bil spet drugače zanimiv. Dopoldne so se očetje po moško pomenili, pogumno, znali so se tudi spreti, mame so bile z otroki, popoldne pa obratno, le da so bile mame med seboj prijaznejše, medtem ko so mladi šli po svoje z br. Jožkom Smukavcem in voditeljico animatorjev Marto Mehle. Vrnili so se zelo zadovoljni.

Poseben pogum pa je bilo treba pokazati v torek, ko smo bili dogovorjeni za delovno akcijo v domu in okrog njega. Bratje so bili zadovoljni z opravljenim delom in zmenili smo se, da bomo vsako leto ponovili akcijo. Popoldan je vsaka družina preživela po svoje, večer pa je bil posvečen molitvi.

Ko smo se v sredo dopoldne pogovarjali o tem, kaj smo doživeli v teh dneh, smo vsi izrazili zadovoljstvo, le tu pa tam je komu kaj manjkalo: prišlo je torej nekaj idej za izboljšave in dopolnitve.

Srečanje – Kančevci

Marjeta Debevec

Srečanje pomeni dovoliti, da si vsaj dva podelita nekaj pogledov iz svojih poti, da se morda okrepita in spet stopita nazaj na pot. Kančevci imajo poseben čar, ker kot kraj ležijo na mehkem valovitem Goričkem, tam, kjer more duša dobiti zalet za polet ali pa se zgolj nasloni na enega od gričkov.

Če živiš rutino, ki ti jo ponuja skupnost, in se odločiš, da boš sprejel množico tistih, ki tvoje rutine ne poznajo, in si hkrati dovoliš, da se ti obzorje duha razširi, potem si pod streho sprejel Gospoda, ki si želi spočiti prav pri tebi. Tako gre velika zahvala bratom kapucinom, ki delujejo v Kančevcih, v imenu vseh družin Aninega sklada, hvala za odprta vrata.

Družine, ki se med seboj srečujemo tudi skozi leto, se seveda z veseljem pripeljemo med cvetoče lipe Kančevcev. Preprosto zato, da se smemo na polovici leta srečati, da nam je morda lažje na naših poteh, pa ponovno zajeti zrak za nove korake.

Morda je res čas napet in se spreminja in marsikoga prestrašijo vse novitete in nova pravila, morda? Počasi dozorevajo spoznanja, zakaj vse te novosti, prav zato, da bi se vrnili, k izviru, se okrepili, da bi lahko razumeli, kaj vse nam pripoveduje naš najboljši Prijatelj.

Morda je najlepši ravno tisti del, ko sedem s tabo, sestra, pod drevo, da spijsava kavo in si podeliva novih moči, v imenu Stvarnika.

Ob pripovedovanju pravlji in zgodbic otrokom sem opazila, kako lačna so njihova ušesa novih dogodivščin, zelo si želijo slišati, kako bo tisti zmaj odletel in ne bo delal škode, morda še bolj, kako dobiti moč, da bi ga premagali? Otrokom je vse tako preprosto in želela bi, da bi imeli tudi mi dovolj moči in bi spet lahko bili vsaj malo otrok, ki se veseli sonca ali dežja, samo da ima možnost prijeti v roke žogo, barvico, medvedka ... samo biti to, za kar smo bili poklicani.

Morda bi lahko na pogled prve slike kdo rekel, so to tiste družine, ki se imajo za malo več, ker imajo več otrok?

Da ne bo pomote, mi imamo radi pse, marsikdo ga ima doma, a smo poklicanost med dvema razumeli kot sodelovanje z Najvišjim, se razume, vemo, kaj pomeni veliko ljudi, ki zasedajo trenutno naš skupni dom, vemo pa tudi, kaj je praznina kakega naročja, vemo, kaj pomenijo vasi brez otrok, bolečina parov, katerih pot ostaja drugačna, vemo in se zavedamo.

Marsikomu ni prav, ko gleda v Evropo, kako se spreminja, res škoda, da se tega »prav narobe«, nismo zavedali, ko so se ljudje po svetu okrog nas borili za preživetje, ker politika ni zmogla dialoga in zdaj imamo tu ljudi s svojo dolgoletno in bogato kulturo, so tukaj in še kako poznajo vrednoto življenja.

Prijateljica je svoji hčeri med kupovanjem hrane v bližnji Italiji povedala: »Poglej vozičke Italijanov, oni s psom v trgovini, naše migrantske družine z Daljnega vzhoda pa otroke v vozičkih, torej, kdo bo poseljeval staro celino?

Zato je pomembno, da se srečamo, zato da najdemo moči pod lipami v Kančevcih ali kje drugje, da okrepimo pogum in na pot življenja povabimo vse okrog nas, tako tiste, katerih naročja so prazna, kot tiste, ki se lovijo v svojih težavah, da bi bili drug drugemu spodbuda in veselje na poti.

Naš pogum ne pomeni odsotnost strahu, ampak živeti življenje v polnosti

Andreja Daolio

Lahko bi začela takole: Po ozki poti, ki je bila zaraščena in preprejena z robido, polno trnjev, sva se komaj prebijala, in ker je prejšnjo noč deževalo, nama je po blatni stezi drselo, da sva se lovila za veje dreves. Strah se je naselil v naju, saj zaradi gostega drevja, nisva videla neba ...

Ampak, da si ne boste mislili, da delam antireklamo za počitniški teden družin AS v Kančevcih, naj vas potolažim; moje gornje besede se navezujejo na geslo letošnjih počitniških dnevov POGUM. Mogoče si mislite, kaj bi razpredali o pogumu, saj se vsak česa boji. Res je, nihče od nas ni cepljen proti strahu in mislim, da Gospod od nas tudi tega ne pričakuje. Velika družina se vsak dan srečuje z različnimi težavami, ki v nas budijo strah, nemoč. A je kdaj kakšen dan v letu, ko vse teče kot po maslu, ko lahko »moja duša počiva«?! Ne vem, kako je v vaši družini, a pri nas se vedno dogaja in ravno zato tako z radostjo v srcu pričakujem »Kančevce«, ker se lahko umirim, izprežem, ko se moji strahovi lahko umaknejo pogumu in Gospodova beseda v meni poraja upanje, in kjer je upanje, tam je tudi ljubezen.

A končala bom takole: Predzadnji dan počitnic v Kančevcih smo zakonci čistili in obnavljali poti in markacije, ki so speljane okrog doma. Nama z možem je bila dodeljena Frančiškova pot. Z veseljem sva sprejela dodeljeno nalogo in se po poti spraševala, ali je bil sv. Frančišek samo nor (tako kot je marsikdo mislil) ali pogumen, da je tako korenito spremenil svoje življenje in sledil Jezusu ... kaj pa midva, sva pogumna ali samo nora (tako kot marsikdo misli), da sva se odločila, da podariva življenje osmim otrokom?

Naš pogum ne pomeni odsotnost strahu, ampak živeti življenje v polnosti, tako kot je, včasih težko, ubogo, a neverjetno lepo, ker nam ga je Gospod podaril iz čiste ljubezni.

Sinodi na pot

TOVARIŠI NA POTI

Morda je skrajni čas, da damo, da Sv. Duh deluje, kjer želi. Župnijska skupnost je, kot opažamo, po večini prostor za določene skupine ... Včasih deluje lokalna cerkvena skupnost, kot sklenjena enota, z razsodiščem, kdo sme ali kdo se jim ne sme približati. Zato bi bilo nujno premisliti, ali smo vsi na isti poti ali pa vozimo vsak svojo?

Najbolj se zatika pri zakoncih, kje so zakonske skupine in pari lepo sodelujejo, spet pa hkrati imamo pare, ki se težko odločijo za te vrste pot in hkrati žejni ostajajo ob strani, ker se ne čutijo enakovredne. Pa vsi ločeni ali tisti, ki še niso poročeni zakramentalno in bi potrebovali našo spodbudo, vsi ti pa, kot berači iščejo sprejetost med drugimi kristjani. Vsak zakonski odnos je ne samo privaten odnos med dvema, temveč tudi srčika lokalne cerkvene skupnosti in ta je lahko dober ali slab, samo podprt s skupnostjo v molitvi ima možnost uspešne rasti, da le ta čuti, da ga podpirajo vsi na poti, tako samski kot poročeni ...

POSLUŠATI

Zakaj ni prostora, da poslušamo vse, ki so ob strani? Prav zato, ker smo si um zaklenili z lastnimi predsodki in kritikarstvom ter nezaupanjem v resnične besede, da je kdo lačen, sestradan, in jih nočemo slišati, ker bi se nam oglasila vest, da bi pa morda tudi mi lahko vsaj pokazali, kje je studenec, a v strahu in neznanju, da bi nam morda tisti res žejni morda spili naš izvir do konca in bi zmanjkalo za nas, morda je vendar lažje ne slišati. Torej nismo dojeli žive besede. Dati, da nas vodi naš notranji glas vesti ali glas naše duše, bi pomenilo, da smo dali, da je veter zapihal in dal, da seme pade na plodna tla.

Težko je poslušati, če se nismo odločili, da bomo uporabili ušesa duha in ne ušes pametovanja. Poslušati žejnega pomeni dovoliti si stopiti na pot, ki vodi k Njemu. Pomeni pogum, kjer odpremo srce, kot okna, da zaveje Sveti Duh v to povezavo med nami.

JASNO SPREGOVORITI

Spregovoriti od nas zahteva jasno besedo, ki ni nova, v zgodovini človeštva je bila večkrat izražena, a če si ne dovolimo poiskati poti, zamre naše

upanje in preide v krščansko depresivno stagniranje. Prav pri besedi sopotnika, pa si ne smemo nataktniti sodniške halje, ne, kot Kristus moramo skloniti glavo in pisati v pesek besede, ki bodo odprle pot.

PRAZNOVATI

Najbolj žalostno je pogledati kristjane, ki zapuščajo sv. mašo, tisti pod korom, torej na robu odrinjenih, se razbežijo, in kot bi se hoteli skriti, dobesedno poniknejo.

Nujno bo treba pripraviti prostor, kjer bomo kot naši zamejski Slovenci našli čas za agape in čas za veselo oznanilo, ki naj bi nas družilo in ne ločevalo.

SOODGOVORNI V NAŠEM SKUPNEM POSLANSTVU

Darilo je treba odpreti, tega pa vsi ne znajo, nekateri ga pustijo, da ostane zavito, nekateri se zaradi majhnosti razočarani skrijejo in nočejo vedeti, da je tam sploh kaj. Poslanstvo posameznika je moč za lokalno cerkveno skupnost, le takrat in samo takrat, ko je to podprto in ostaja hkrati odprto za pomoč. Če je na ladji eden kapitan, torej, če želimo, da bo ta plula, tudi ko bo cunami ali vihar, je nujno, da ima kapitan vso podporo ladijskih uslužbencev. Poslanstvo posameznika je odsev BOŽJEGA KLICA, ki mora nujno obogatiti pot, kjer ni prostora za egoizem. Zaradi padcev ali napak pri poslanstvu drugih, nismo našli poti za besedo, ki bi opogumila vzlet in polet poklicanih. Morda se je lažje opravičiti z neznanjem s trdoto predsodkov, kot pa sploh poskusiti. In morda um dosega meje človeškega in srce spi?

DIALOG V CERKVI IN DRUŽBI

Na oratoriju veliko staršev tudi nevernih vidi krasno priložnost za počitniško varstvo, najraje bi jih zavrnili, ker bo vendar treba moliti in tudi pristopiti k sv. maši, ti reveži pa nimajo o vsem tem kaj dosti védenja. Drži, ampak ko smo jih opozorili pri vpisu, za kaj vendar gre, in so le-ti vztrajali, da bi njihovi otroci sodelovali, je nastal krasen poligon za pogovor in prostor misijskega pristopa. Seveda je nujno z vso obzirnostjo sodelovanje, da namesto že narejenih razpok ne naredimo novih.

Sodelovanje v občinskem svetu ali šolskem svetu pa je prostor, kjer lahko pokažemo, kako znamo dialog spremeniti v dejanja na vseh področjih, kjer smo.

EKUMENIZEM

Ekumenizem bo našel pot, ko bo moj brat musliman pokazal, zakaj moli, in si bomo krščanski bratje in sestre oblekli edino obleko našega Očeta, obleko odrešenja za slehernega. Naše skupno veselje se že počasi dviga k nebu, sodelovanje je mogoče edino in le pod dirigentskim vodstvom Svetega Duha.

OBLAST IN SODELOVANJE

Zloraba oblasti v imenu zbledelih neupravičenih pravil, ki ne sledijo času, vedno prinese razočaranje na obeh straneh. Da, potreben je dialog vseh, da bo ladja plula pot proti cilju. Najboljši »oblastnik« je tisti, ki pusti za seboj sledi sodelovanja, ko je bil le eden od opazovalcev.

RAZLOČEVATI IN ODLOČATI

Nujno je ločiti pleve od semena, če ne bomo tega naredili mi, bodo prisiljeni naši vnuki. Cerkev bo poletela, ko bomo njeni člani poskrbeli za poklicanost k svetemu, k neskončnemu veselju.

VZGAJATI SE ZA SINODALNOST

Nujno je kritiko zamenjati za pogumno odločanje, ki ni nujno, da bo prineslo vse pravilne odgovore. Dokler je volja za sodelovanje in dialog, je pot za vse odprta. Pred kratkim sem slišala, da je ločitev zakona rak rana za Cerkev, ali ni morda še večja rana to, da ločeni postane izločen?

Vesolja ni mogoče zadržati zase, čutimo se prisiljeni, da ga delimo. Žalost in nemoč zmoreta dobiti novo obliko, če stopi k njima solidarnost in bratska navezanost.

SINODA IN DRUŽINE

Tukaj želim najprej nanizati nekaj misli, ki sem jih pobrala iz različnih gradiv Cerkve na Slovenskem, ki spodbuja, da prav vsi stopimo v sinodalni proces, in hkrati še nekaj besed, kaj je namen sinode.

Povabila sem okrog 30 družin Ustanove Anin sklad in polovica se mi je oglasila s svojimi razmišljanji. Toda še vedno so vse družine povabljene, da se vključijo v ta proces, četudi morda ne bodo zapisala svojih pogovorov. Pomembno je, da se o tem pogovarjamo, nagovorimo drug drugega in začnemo ali nadaljujemo HODITI SKUPAJ.

Papež Frančišek pravi: »Gre za poslušajočo Cerkev bližine, ki ni ločena od življenja ... Poudarja, da je celotno Božje ljudstvo neposredno povabljeno

k sodelovanju pri prizadevanju Cerkve za ozdravljenje: »Vsak krščeni naj se čuti vključenega v cerkveno in družbeno preobrazbo, ki ju tako zelo potrebujemo. Ta preobrazba zahteva osebno in občestveno spreobrnjenje, da bomo na stvari gledali tako, kot jih vidi Bog.«

Kaj je sinodalnost?

Celotno Božje ljudstvo je po krstu udeleženo pri skupnem dostojanstvu in poklicu. V moči krsta smo vsi poklicani, da dejavno sodelujemo v življenju Cerkve. V župnijah, v majhnih krščanskih skupnostih, v laičkih gibanjih, v redovnih skupnostih in v drugih oblikah občestva smo žene in moške, mladi in stari povabljeni, da se med seboj poslušamo, da bi slišali spodbude Svetega Duha, ki prihaja, da bi usmerjal naše človeško prizadevanje, oživiljal in poživljal Cerkev ter nas vodil v globlje občestvo v smeri našega poslanstva v svetu. Medtem ko Cerkev stopa na sinodalno pot, moramo vložiti vse svoje moči, da se ukoreninimo v izkušnjah pristnega poslušanja in razločevanja ter postanemo Cerkev, kakršno želi Bog.

Dejansko je cilj celotnega sinodalnega procesa spodbujanje žive izkušnje razločevanja, sodelovanja in soodgovornosti, pri čemer imamo možnost skupnega zbiranja raznovrstnih darov, usmerjenih v poslanstvo Cerkve v svetu.

To pomeni, da cilj tega sinodalnega procesa ni v preprostem opravljanju vrste kakih nalog, ki imajo svoj začetek in konec, ampak je pot pristne rasti v občestvo in poslanstvo, h kateremu Bog kliče Cerkev v tretjem tisočletju.

Sinoda zastavlja naslednje temeljno vprašanje: Kako se danes na različnih ravneh za družine Aninega sklada uresničuje »skupna hoja«, ki omogoča Cerkvi, da oznanja evangelij v skladu z zaupanim ji poslanstvom? H katerim korakom nas vabi Sveti Duh, da bi rastle v naši »skupni hoji«? (PD 26).

Pri odgovoru na to vprašanje smo vabljeni, da:

- ✿ se spomnimo izkušenj: Katere izkušnje v naši krajevni Cerkvi nam to temeljno vprašanje priključijo v spomin?
- ✿ še enkrat poglobljeno preberemo izkušnje: Česa se lahko ob teh izkušnjah veselimo? Na katere težave in ovire smo ob njih naleteli? Katere rane so se pokazale? Kaj smo ob njih spoznali?
- ✿ nabereмо sadove, ki jih bomo delili: Kje sredi izkušenj odmeva glas Svetega Duha? Kaj nas prosi? Katere točke je treba potrditi, kakšne spremembe se obetajo, katere korake je treba narediti? Kje zaznamo soglasje? Kakšne poti se odpirajo za našo krajevno Cerkev?

s. Hermina Nemšak FBS

Odziv družin Aninega sklada na sinodo

Zbrala in povzela: s. Hermina Nemšak, tajnica uprave Anin sklad

V Aninem skladu se čutimo sprejeti, družine se med seboj podpiramo. Najpomembnejše je medsebojno pogovarjanje. Družine si na vsakoletnih srečanjih med seboj delimo svoje izkušnje. Naši družini se zdijo srečanja v živo res nekaj zelo pomembnega. Tudi svoje osebne vere ne moremo živeti brez občestva. To se je najbolj pokazalo v času epidemije, ko so bile cerkve zaprte in nismo mogli hoditi k sveti maši. Zelo pomembno je bilo ohranjanje in življenje po veri v vsakdanjem življenju znotraj družine. Le s to držo lahko odgovorimo na poklicanost kristjana, da dajemo ta žlahtni okus vsemu svetu s svojim življenjem, ki je vedno polno optimizma in zaupanja, da nas ima Bog rad in da vsak dan znova skrbi za nas. Ne pričakujemo tega samo od drugih, ampak sami dajamo okus vsem, s katerimi se srečujemo.

Izredno je pomembno, da otroci začutijo, da so del velike družine, ne le Aninega sklada, ampak tudi vesoljne Cerkve. Vesela sem, da otroci vidijo, da so tudi drugi otroci verni, da si prizadevajo za dobro, da so si pripravljeni pomagati, odpuščati ... in da jim niso najpomembnejše materialne dobrine, zaradi katerih imajo večkrat občutek, da so prikrajšani. Veliko je vredna tudi izkušnja prijaznih duhovnikov, po katerih govori Sv. Duh, saj v župnijah žal nimamo vsi take priložnosti. Otroci potem to dobro, ki ga prejmejo v domačem okolju, pri verouku in na srečanjih Aninega sklada, delijo s svojimi prijatelji - tudi nevernimi. Tako evangelizirajo, ko razlagajo o cerkvenih praznikih, ko govorijo o misijonarjih in zbiranju denarja za uboge ... S svojim življenjem mimogrede nagovarjajo k dobremu še vrstnike. Tudi po nas odraslih lahko Sv. Duh nagovarja ljudi, ki ne hodijo v cerkev - predvsem s tem, da vidijo, kako živimo. Zavedamo se, da se bomo morali najprej spremeniti mi sami, ki se imamo za del Cerkve, šele potem bo po nas lahko Sv. Duh nagovarjal druge ...

Zaželeno bi bilo, da bi se po sv. maši ljudje še malo zadržali. Na ta način lahko duhovnik ohrani pristno vez z verniki in seveda tudi obratno.

Mislim, da je duhovnikom zelo zelo težko živeti evangelij v današnjem svetu. Prvi so na bojni liniji. Kdo skrbi zanje, kdo jih razume, kam se lahko obrnejo za pomoč, kdo jih posluša.

44

Premišljeval sem, na kakšen način v tem času hodimo skupaj s krajevno in vesoljno Cerkvijo. S šestimi sinovi vsak nedeževni dan grem v naravo. Ko premišlujem o skupni hoji s Cerkvijo v teh dneh, ne morem mimo jaslic, ki jih srečujem ob vedno več izletniških poteh. Sinovom za božič vsako leto kupim novega pastirčka, ki ga spodaj podpišemo, da ne pozabimo, čigav je. Letos je najbolj navdušil pastirček, ki pleza po lestvi po izgubljenem ovčko. Ko se z družino sprehajam mimo jaslic, postavljenih v naravi pod kakšno skalo ali smreko, mi resnično zaigra srce.

Oči naju je prosil, naj napiševa nekaj misli, kako si predstavlja hoditi s Cerkvijo. Midva se srečujeva z Jezusom pri vsakdanjih opravilih; ko hodiva na več župnijskih aktivnosti, kot so verouk, ministranti, oratorij, župnijske tombole, koledniki, pevski zbor, pritrkovanje, župnijska peš romanja, obiskovanje šmarnic pri vaških kapelicah, miklavževanje (igranje igrice za najmlajše). Ko sva v skupnosti nevernih ljudi, naju ni sram priznati, da sva verna. Hojo s cerkvijo si predstavljam tako, da hodim k maši in sodelujem z mladinci v naši cerkvi. Sem tudi ministrant. Pogrešam le malo bolj duhovno poglobljena mladinska veroučna srečanja, saj so sestavljena v veliki meri le iz mladinskih projektov. Premalo pa beremo Sveto pismo in premišlujemo o naši veri. Hodim na zdravstveno srednjo šolo. Večina sošolcev je drugih ver. Zato pogrešam osnovno znanje o našem verovanju.

Izkušnje iz najine mladosti se nama vedno znova prikličejo v spomin, ko smo govorili, da je Cerkev naš drugi dom, in smo z veseljem prihajali v župnijske prostore, ki so bili tudi prostor srečevanja. Mogoče so bili takrat duhovniki manj klerikalni in so spodbujali ideje ter omogočili mladim njihovo izpolnjevanje.

Nemalokrat se vidi, da duhovniki v župniji nastopajo kot oblastniki in ne kot pastirji. Pastirji, ki so radi v družbi svojih »ovac«. Duhovnik in ŽPS naj skrbijo za pastoralo. Skupaj in s skupnimi močmi. Žal je za družine premalo poskrbljeno na področju pastorale (dobra praksa zna biti družinska kateheza). Dobro bi bilo tudi poskrbeti za krščansko formacijo družin (po malih občestvih) in izobraževanje le-teh.

Kristjani pozabljamo, da ni bistvo vere, da pridemo 1x tedensko k sv. maši, temveč da gremo kot apostoli med ljudi in oznanjujemo evangelij. Cerkev naj spodbuja, da bi več laikov postalo katehetov in jim pri tem tudi pomaga pri pridobitvi ustrezne izobrazbe kot aktivnim tudi k stalnemu izpopolnjevanju. Naj bo duhovnik med ljudmi zaradi bližine Boga, ne pa zaradi posvetnih stvari. Upava, da bo med spodbudami duhovnikom omenjeno tudi večja navzočnost v spovednici.

Skupna hoja v dobrem in slabem v boleznih in zdravju, v veselju in trpljenju, ker nas povezuje On, ki je naša pot resnica in življenje. Edinost je v družini v različnih stvareh, edinost v razmišljanju, sprejemanju kompromisov je za skupno hojo nujna. In nad vsem tem naj bo VERA, UPANJE, LJUBEZEN ter zaupanje v Božje usmiljenje. Ko hodiš sam, si neodvisen, ni ti treba prilagajati tempa hoje tistemu, ki je s teboj. Toda kam vodi ta pot ... In ko nam opeša volja, je lahko moj sopotnik, moje sidro, da ne govorim, kako pomemben je tisti, ki hodi z menoj, kadar skrenem s poti, ko ubiram bližnjice, ki se zdijo tako mikavne, takrat je on moj kompas, kažipot, ki me vrne na pravo pot.

Ko se družine Aninega sklada zbiramo s svojimi navadami, talenti in težavami. Skupaj: počitniški teden v Kančevcih, družinski dan v Šentjakobu ali na Brezjah, praznik sv. Ane v Dolenskih Toplicah, vidimo, kako smo si različni, enkratni in tako je prav, ker nas je take ustvaril dobri Bog. Ko si mame iz AS podelimo svoje izkušnje o vzgoji otrok, o tem, kako izpolnjeno živeti svoje življenje v direndaju vsakdana, se zdi, kot bi prebirali najboljše enciklopedijo! In ko očetje staknejo glave, se rodijo nove zamisli, včasih tudi nore, a dobre! In ko čutimo, da nas pri tem usmerjajo in nad nami bedijo redovniki in redovnice ter nas včasih tudi vračajo nazaj na pravo pot, tisto, ki pelje do Boga (in mi smo jim za to hvaležni, saj od njih to tudi pričakujemo), vidim v tem Božji dotik, Njegovo delo, delovanje Sv. Duha.

TO je zame sinoda: navdušenje, ko pridemo na počitniški teden družin AS v Kančevce, da lahko sanjam, upam, se učim od drugih in tkem prijateljstva.

Že naslednji dan, ko sem zaključila članek SINODA IN DRUŽINE sem prejela poročila še iz štirih družin. Zelo sem se jih razveselila, sa ugotavljam, da se sinodalni pogovori nadaljujejo.

ln kaj bi izpostavila – ena izmed družin je nanizala njihova prizadevanja in predloge, ki bi lahko povezali župnijsko občestvo k skupni hoji, tako na ravni posameznih interesnih skupin kakor tudi kot celoto. Zakaj, pri Bogu ni nič nemogoče...

- Prizadevanja, da bi bili odprti do vseh, tudi do drugače mislečih/živečih, oddaljenih, na obrobju...
- Želimo razbijati stereotipe, predvsem M/Ž, kar bi vplivalo na boljše sodelovanje žensk v župniji (ministrantke, delivke obhajila...); da družina sedi skupaj v cerkvi pri sv. maši in ne ločeno (moška/ženska ladja)...
- Za oživitev aktivnejšega sodelovanja vernikov pri sv. maši predlagamo vključitev kantorja in namestitev besedil pesmi na projekcijo, sedenje cerkvenih pevcev med verniki, kar bi poživilo skupno petje in odgovarjanje vernikov. Tako bi se občestvo poenotilo, skupaj zaživeło...
- Predlagamo blagoslov otrok na nedeljo Svete družine pri pozni sv. maši (pričevanje in zgled družin s svojim družinskim življenjem pred župnijskim občestvom).
- Župnijsko srečanje družin ob koncu veroučnega leta ...
- Izvajanje mesečnih srečanj birmanskih in prvoobhajanskih skupin (ob ugodnih zdravstvenih razmerah), kar bi pomagalo k vzgoji in spodbudi osnovnošolcev, da bi po birmi nadaljevali z mladinskimi srečanji in ostali dejavni v župniji.
- Medgeneracijska podpora in sodelovanje pri posameznih dejavnostih v župniji- vključevanje otrok, mladih, odraslih in starih.
- Slavljenje; v soboto po jutranji sv. maši (ko se nam ne mudi v službo/šolo/po opravkih)- izpostavitev Najsvetejšega vsaj za pol ure.

Naslednja družina je v okviru Aninega sklada razmišljala predvsem o življenju v veri. Življenju kot dar, ki nam ga je dal Bog. Dolžni smo ga sprejeti in negovati, da bo tako vsak otrok lahko sledil božji volji zanj. Božja volja za nas je »Božje posvečenje«, torej želimo postati svetniki. Če se prizadevamo za tak cilj, smo na poti k Bogu.

Drugi vidik pa je ljubezen. Če ne živimo v ljubezni smo zgrešili. Velikokrat v ospredje postavljamo sebe ali naše dejavnosti, kar nas lahko vodi k malikovanju. Odklanjamo se od Boga in njegove Besede. Najino poročno geslo se glasi » Bog je ljubezen in tisti, ki živi v ljubezni, živi v Bogu in Bog živi v njem.«

Tako vidiva tudi ustanovo Anin sklad kot sad ljubezni ljudi, ki spodbujajo večje družine ter jim nudi finančno in duhovno podporo. Velik poudarek v naši družini polagamo tudi k branju božje besede in življenjepisov svetnikov. Kajti v življenju svetnikov se prepleta čista ljubezen do Boga in do bližnjega. Ob tem se pogovarjamo kje lahko mi živimo to ljubezen. Kako poteka naš vsakdan ali smo pozorni na soseda, sodelavca, sošolca in vse ljudi, ki kličejo po ljubezni. In kaj bi storil Jezus v naši situaciji. Tako si prizadevamo Bogu dati prostor za delovanje, za dialog z Njim, za osebni odnos.

Sinodalnost vidimo ravno v tem, da je potrebno sodelovanje. Sodelovanje v ljubezni med nami in v ljubezni do Boga. Kajti le če bomo imeli vsi skupni cilj, ki je »Ljubiti svojega Boga z vsem srcem, vso dušo in vso močjo«. Takrat bodo naša dela upravičena in uspešna tudi v Božjih očeh. Če pa bomo delali mimo Boga in On ne bo v središču vsega, bomo verjetno brezplodno taval in se doživeli neuspeh. Tudi na področju sinode je to zelo pomembno.

Ena izmed družin je zapisala: Srečanja, kjer res hodimo skupaj zahtevajo naše sodelovanje. Ni dovolj samo »zunanja« slovesnost ampak za vest, da je med nami Jezus, ker le tako tkemo pristne medsebojne odnose. Kdor hodi zase, kmalu zaide. Torej srečanje z živim Bogom gradi skupnost.

Rastemo lahko le drug ob drugem.

Naletimo na težave pri nekaterih duhovnikih, ki »zahtevajo«, da mi majhen otrok moral biti pri maši ves čas tiho. Dobro bi bilo, da duhovnik večkrat obišče družine in tako spozna njihov način življenja, saj ga bo tako lažje razumel. Ni dovolj, da nas gleda samo pri maši izza oltarja.

Morda bi bilo dobro, da bi se tudi družine približale duhovniku in z njim delile svoj pogled, kako ga vidimo, kaj od njega pričakujemo hkrati pa mu izraziti naše veselje in hvaležnost nad njegovim delovanjem.

Več hoje skupaj ter več molitve za Cerkev in ves svet, za nove binkeži je edina pot, da ne bo le kup lepih besed, ki ne bodo spremenile nič. Odprimo svoje srce Svetemu Duhu in z Njim stopimo na pot sinodalnosti.

Še kratka misel družine, ki razmišlja podobno kot prejšnje ter dodaja: Z možem sva vesela, da v Cerkvi na Slovenskem obstaja ustanova, ki podpira velike družine. Ne samo finančno, temveč, da pomaga tudi pri prirejanju dogodkov, ki omogočajo medsebojno spoznavanje in druženje. Midva bi si želela še več vsebin, ki bi nas starše spodbujale in vabile k dejavni in učinkoviti veri znotraj naših družin (ne teorija, temveč konkretno in preprosto življenje skozi evangelijsko oznanilo).

Ustanova Anin Sklad

Poljanska cesta 6

P. P. 2031

1000 Ljubljana

Telefon: GSM 040 770 222

E-pošta: anin.sklad@rkc.si

VLOGA ZA VKLJUČITEV V USTANOVU ANIN SKLAD

V kolikor se vaša družina želi vključiti v veliko družino ustanove Anin sklad in odslej naprej dobivati vso pošto, s katero boste seznanjeni z vsemi možnostmi, ki jih imajo naše družine (pomladansko srečanje družin v Šentjakobu, počitnice v Kančevcih, dan v Dolenjskih Toplicah, družinski oratorij v Veržeju, razne duhovne vaje in druga druženja).

Vsaka družina nam ob vključitvi posreduje nekaj podatkov in nam poleg vloge pošlje:

- *fotokopijo vaše družinske knjižice – verjamemo, da jo imate. Tam so vsi podatki o starših in otrocih, kar nam zelo koristi;*
- *vaše kontaktne podatke: naslov, telefon, e-naslov;*
- *in še kratko predstavitev vaše družine (služba, študij otrok itd.).*

V kolikor bi morda vaša družina potrebovala tudi materialno pomoč, nam posredujte še:

- *fotokopijo zadnje odločbe o otroških dodatkih;*
- *mnenje župnika glede položaja vaše družine.*

Na podlagi poslanih podatkov bo uprava presodila, če je vaša prošnja v skladu s statutom in pravilnikom o dodeljevanju pomoči.

S podpisom izjavljava, da želiva postati člana Ustanove Anin Sklad.

Ustanovi dovoljujeva zbiranje, obdelavo in uporabo najinih osebnih podatkov za potrebe delovanja ustanove, pri čemer je dolžna ravnati v skladu z določili Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1). Dovoljujeva tudi javno objavljjanje slikovnega, video in zvočnega materiala, ki prikazuje dejavnost ustanove in vsebuje najine posnetke.

Kraj in datum:

Podpis: Podpis:

PRISTOPNA IZJAVA – PODPORA ŠTEVILČNEJŠIM DRUŽINAM

Želim podpirati dejavnosti ANINEGA SKLADA

Ime in priimek _____

Naslov _____

Tel. št. _____ El. naslov _____

PRISPEVAL BOM

1 x 2 x 3 x ali letno (ustrezno označi)

Glede na vašo odločitev vam bomo pošiljali položnice mesečno, dvomesečno, trimesečno ali polletno. Možno je nakazati tudi enkratni prispevek brez pristopne izjave.

Vašo pripravljenost pomagati nam sporočite na naslov: anin.sklad@rkc.si ali po pošti: Ustanova Anin sklad, Poljanska cesta 6, 1000 Ljubljana.

Read more: <https://www.zakonci.net/molitve/molitev-za-druzine-zakonca-starsa-otroke/>
Vir: www.zakonci.net/products/molitev-za-druzino/

PRENOVLJENA SPLETA STRAN

Spoštovani člani velike družine družin Aninega sklada, dobrotniki, dragi prijatelji.

Prenovili smo spletno stran naše ustanove.

Veseli nas, da nam je uspel ta podvig, ki smo ga skupaj uresničili sodelavci Aninega sklada. Verjamemo, da nas bo skupen trud še bolj povezal.

Vabimo vas, da nam posredujete informacije, posebej dogodke, ki bi jih želeli deliti z našo ustanovo. Upamo in želimo si, da bi večkrat obiskali našo stran.

anin.sklad@rkc.si

www.anin-sklad.si

Ustanova Anin sklad

Pristopna izjava

Molitev za družine

**GOSPOD JEZUS,
TI, KI SI ŽIVEL Z JOŽEFOM IN MARIJO
V NAZAREŠKEM DOMU,
POSVETI NAŠE DRUŽINE S SVOJO NAVZOČNOSTJO.
OHRANI JIH V MIRU.**

**TI, KI SI IZPOLNJEVAL OČETOVO VOLJO,
DAJ, DA BOMO V NAŠIH DRUŽINAH
BOGA ČASTILI IN SPOŠTOVALI.**

**TVOJA SVETA DRUŽINA JE ZGLED
MOLITVE, LJUBEZNI IN POKORŠČINE BOGU.
NAPOLNI NAŠE DRUŽINE S SVOJO MILOSTJO IN DAROVI.**

**TI, KI SI LJUBIL SVOJE BLIŽNJE IN SO ONI LJUBILI TEBE,
PODARI VSEM DRUŽINAM POVEZANOST IN MIR.**

**TI, KI SI RAZVESELIL SVATE V GALILEJSKI KANI,
KO SI SPREMENIL VODO V VINO,
OLAJŠAJ TRPLJENJE V NAŠIH DRUŽINAH
IN GA SPREMENI V VESELJE.**

**TI, KI SI NAS POVABIL, NAJ DELAMO ZA EDINOST,
BLAGOSLOVI NAŠE DRUŽINE:
NAJ NIČ NE LOČI TISTIH, KI JIH JE BOG ZDRUŽIL.**

AMEN.

NAPOVEDNIK ZA LETO 2022

7. maj 2022

V soboto 7. maja 2022 srečanje
v Šentjakobu pri sestrah usmiljenkah.

24. – 30. junij 2022

Duhovno počitniški teden za družine v
Kančevcih.

V začetku **julija**, oratorij za družine v Veržeju.

V soboto 23. julija romanje družin na
Brezje, somaševanje bo vodil ljubljanski nadškof
Stanislav Zore.

